

Tweede Groot Oefendictee Brussel Auteur: Randy van Halen

Kroniek van een gelukzoeker

Na lang prakkeseren besloot de sjiiitische elektricien zijn Damascener maisonnette waar hij ontegelijk groos op was te abandonneren, bevreesd dat zijn optrekje, hij zelf inclus, kapotgeschoten zou worden door Russische kalasjnikovs, Amerikaanse snipers of geïmproviseerde molotovcocktails van rebelse makelij.

Teneinde Noordwest-Europese regionen met exorbitante welvaartsniveaus te bereiken, moest hij het land van hummus en falafel achterlaten en op een queeste naar zijn heilige graal gaan: zogezegd een omgekeerde kruistocht, maar dan een die niet in de middeleeuwen geschiedde. Vele persoonlijke objecten, waaronder zijn goeling van caoutchouc, zijn met epische rapsodieën volgekladderde blocnoteje en zijn op papyrus gekalligrafeerde koran kon hij ongelukkigierwijs niet meenemen naar westerse contreien en moest hij jammer genoeg achterlaten.

De sabbat luidde zijn vertrek in: hij greep zijn geüpdatete iPhone met selfiecamera, gaf de naburige PhD-student een dikke pakkerd en liet de rijzende zon achter zich. Deals met maffiabazen voor plaats in rubberbootjes, tripjes in volgestouwde goederentreinen en etappes op door louche handelaars ter beschikking gestelde BMX'jes typeerden zijn reis naar de westerse wereld.

Bij tijd en wijle hielden douaniers hem op en het Schengenakkoord leek zijn validiteit verloren te hebben, maar hij kon ervan op aan dat zijn neppaspoort hem erdoorheen loodste, richting zijn utopia waar hem geen cultstatus als messias staat te wachten. Maar wellicht zou hij als knuffel-Syriër wel tot een icoon voor de vluchtelingen uitgroeien – althans, dat was zijn telos.

Zijn onderweg gemaakte kameraden, met wie hij meereisde, kregen zo-even de dystopische annonce dat het eindpunt bizar veel analogieën met een abattoir vertoonde. Dientengevolge besloten ze de oversteek terug naar Midden-Oosterse gebieden te wagen; een secessie heeft plaatsgevonden, en ook onze protagonist dubde waarmee hij in godsnaam bezig was, maar hij continueerde.

Eenmaal gearriveerd kwam hij tot de gewaarwording dat de azc's overvol zaten en dat gekkies, geïnspireerd door nimbyisme en rechts-extremisme, in groten getale de allochtonen – of in hun vocabulaire: de gelukzoekers – trachtten tegen te houden; het idee dat een apocalyptische invasie van hun levensraum ophanden zou zijn, was bij hen alomtegenwoordig.

Dankzij zijn persistentie kon hij ten slotte, na maandenlange patiëntie, een sociale huurwoning vinden: een tijd om de met degout gevulde stereotypen en broodjeaapverhalen naar het rijk der fabelen te verwijzen. Hij was immers niet erop uit om de godganse dag in zijn blote tampeloeres op een super-de-luxe chesterfieldsofa te niksken, maar ambieerde een laborieus leven waarin hem niet telkens de zwartepiet werd toegespeeld.